

На маю думку, адна з найважнейшых тэм, дзеля якой, зрэшты, і збіраўся II Ватыканскі Сабор, – гэта роля і месца верніка ў сучасным свеце.

XX стагоддзе прынесла чалавецтву прагрэс, імклівае развіццё навукі і тэхнікі, медыцыны і адукацыі. З другога боку, пад уплывам магчымасцей і дасягненняў з’явілася ганарлівасць, вера ва ўсемагутнасць чалавека, які можа сам, без Божай дапамогі кіраваць сваім жыццём. І як вынік – магчымасць адкінуць вечныя каштоўнасці, крыніцай якіх з’яўляецца Бог, адкінуць фундаментальныя прынцыпы маралі і ўзаемаадносін паміж людзьмі. Вера стала “нямоднай”, несучаснай. Усё часцей сталі з’яўляцца думкі аб тым, што Евангелле і Касцёл ужо неактуальныя, не адпавядаюць патрабаванням сённяшняга дня. Нават цяпер, у наш час, можна пачуць думку аб тым, што месца верніка – гэта толькі святыня альбо клас для заняткаў рэлігіі, і ён увогуле не павінен умешвацца і ўносіць свае прынцыпы ў паўсядзённае жыццё грамадства. † Аднак бікупы як прадстаўнікі Паўсюднага Касцёла на ўсе гэтыя адмоўныя заўвагі даюць ясны і станоўчы адказ: сёння без Бога і Яго Касцёла нельга збудаваць будучыні. Сучаснасць, як і мінулае, патрабуе Святла Хрыста і Слова Жыцця вечнага. «Мы, тыя, хто носіць гэтае пачэснае імя хрысціянiна, павiнны выйсцi насустрач “моднаму” і “прагрэсiўнаму”», – заклікалі айцы сабора. Выйсцi і сваім жыццём паказаць, што, жывучы паводле Божых заповедзяў, можна быць сучасным і паспяховым. Можна быць сапраўдным хрысціянiнам і адначасова бiзнесменам, палiтыкам, кiраўнiком, працаўнiком... Быць на кожным месцы, куды кiруе нас Бог. Акрамя таго, можна паспрабаваць стаць добрым сем’янiнам, які будзе сваю сям’ю на фундаменце Божай Любовi, а не на рознага тыпу кантрактах і дамовах.

Адным словам, II Ватыканскі Сабор паказвае, што вера, Касцёл, Божыя заповедзi не перашкаджаюць быць сучасным і наватарскім, а наадварот – дапамагаюць адчуваць жыццё ва ўсёй яго паўнаце, як праўдзiвы Божы дар. Дар, які дае нам магчымасць быць не толькi сучаснымi, але, перш за ўсё, шчаслiвымi.

Ці актуальны сёння пастановы II Ватыканскага Сабора? Адказаць на гэтае пытанне даволі лёгка. Дастаткова зазiрнуць у сваё жыццё і адказаць, наколькi мая сучаснасць прасякнута Хрыстовай навукай, наколькi я ў сваёй штодзённасцi стараюся кiравацца Божымi заповедзямi. Калi пастарацца ўсё гэта шчыра прааналiзаваць і адказаць на гэтае простае пытанне, то можна зразумець, як, напэўна, многа яшчэ трэба зрабiць, асэнсаваць і рэалiзаваць з пастаноў гэтага нiбы “неактуальнага” і “несучаснага” II Ватыканскага Сабора!